

Den "nye" Tunø-sang

Tekst: Rudolf Jørgensen
Melodi: Skamlingsbanken

1: Hist hvor Kattegat'ets bølger leger "ta' mig"
ligger der en ganske ensom lille ø,
men trods ensomheden holder jeg dog af dig,
når du dæmmer op for havets vilde sø.
Ja, jeg elsker dig når bølgerne så hvide,
Og så sagte slår mod strandens våde sten,
Og når solens stråler blændende og hvide,
Favner stranden, som hver bølge slikker ren.
Ja, du er for mig den bedste plet i verden,
Her jeg tumled' mig i barndoms kåde leg,
Og hvorhen jeg siden kommer på min færden,
Vil jeg aldrig, aldrig kunne glemme dig.

2: Fra din bakke kan vi hele øen skue,
og vi kender hvert et hus og hver en gård.
Dine kyster rækker ej til himlens bue.
Der er snævre grænser for, hvor langt du når.
Skønt dit navn jo er ej kendt i vide kredse,
-du for mange er en ukendt lille plet-
Er du dog for os, som minder har i snese,
Nu og altid bare Tunø, slet og ret.
Vi vil værne om dit minde alle dage.
Det skal følge os på hele livets vej.
Det kan ingenting i verden fra os tage.
Vi vil aldrig, aldrig kunne glemme dig.

3: Mellem grønne skove dufter vilde roser.
Hvide birke folder ud sit lyse løv.
Over resterne af lymbeklædte moser,
Drysser stolte graner nu sit blomsterstøv.
Når den gule gyvel blomstrer langs med vejen,
Og jeg mærker duften fra det store vand,
Kan jeg stå og lytte stille og forlegen,
mens et tusindtalligt fuglekor slår an,
Og når aftenklokken ringer fred og hvile,
førend natten ganske langsomt lister frem,
da til fjerne barndomsdage tanken ile.
Jeg vil aldrig, aldrig kunne glemme dig.

